

PROSTOR

Leden— únor 2018

Rozpuštěný masopust...

Masopust, a zvláště několik posledních dní tohoto období (*fašank, fašanky, končiny, bláznivé dny, konec masopustu*), byl pro lidi v minulosti oficiálním svátkem hodování, během kterého bylo třeba se dosyta najíst. Pak následoval dlouhý čtyřicetidenní **půst**. V době masopustu se na královském dvoře konaly hostiny, ve městech tancovačky, na vesnici vepřové hody.

Masopust končil v noci před Popeleční středou, kdy ponocný zatroubil na roh a rychtář všechny vyzval k rozchodu...

Masopustní průvod organizovala už tradičně naše škola... více na další straně

Na Popeleční středu, která zahajovala čtyřicetidenní půst do začátku Velikonoc, se ještě ráno naposledy jedly masné rohlíky s kávou, dopoledne ještě bylo povoleno taky pít alkohol. Oběd však už byl postní, což většinou bývala čočka s vejcem, sýr, chléb, krupice, pečené brambory...

Masopustní veselí je spojeno s průvody všemožných nápaditých masek, kterým do kroku i tance vyhrávali muzikanti a s rozdáváním různých dobrot, například sladkých koblížků.

Je hezké, že tahle lidová tradice si našla znovu cestu do našich měst. Ve Františkových Lázních se už po několikáté organizování průvodu ujímá naše Základní umělecká škola Jára Cimrmana. V maskách se objeví především žáci z oddělení LDO (malí divadelníci) v doprovodu svého pana učitele, tentokrát pana učitele Davida Beneše, hudební doprovod samozřejmě zajistí sami učitelé, a v doprovodu nechybí ani paní učitelky s prádelním košem naplněným voňavými koblíhami. Průvod zastaví před radnicí, kde je pozdraví představitel města a pan starosta jim „povolí“ průchod městem.

Na dalších stránkách najdete fotoreportáž

Výlet na lyžařský kurz

Dne 3. 3. 2018 jsme se třídou jeli na tradiční lyžařský kurz pro sekundu. První den jsme se rozdělili na dvě družstva: Olympionici a Naděje. Já jsem byl samozřejmě Naděje, protože neumím lyžovat. Naše skupina šla po obědě na sjezdovku Pod nádražím, ale ne tak úplně. Šli jsme do blízké školky. Tam jsme jezdili bez hůlek. Po návratu jsme si dali večeri a některé děti ve velkém sálu hrály hry. Večerka byla v deset večer.

Druhý den jsme jeli na tu samou sjezdovku, ale s menšími změnami. Za prvé s námi byla první skupina. Za druhé jsme po obědě šli na normální sjezdovku. Nějak jsem to zvládl, a třetí den jsme udělali rekord. Sjeli jsme sjezdovku celou od shora dolů bez pádu. A po tomto překonání rekordu jsme šli běžkovat na tréninkový ovál v blízkosti Velflinku. Hodně mě to bavilo a běžky jsem si oblíbil. Čtvrtý den jsme byli ve Ski areálu Velflink, který byl trochu zamrzlý. Ale jako vždy po několika jízdách, zatáčkách a pádech se pak jezdilo lépe. A taky jsem přejel spolužačku... ale naštěstí to přežila. Druhou část dne jsme měli odpočinkovou. Šli jsme pěšky zpátky na Velflink do bufetu na palačinky a jiné dobroty. Pátý den byly jen běžky. Naše skupina šla na ovál, zatím co druhá na asi 9,5 km dlouhou trať do Nových Hamrů. Zkrátka se měli dobře, ale my se měli lépe.

Pokračování na str. 11

ROZPUSTILÝ MASOPUST - to byly masky, taky muzikanti, koblihy a pořádná legrace

V pátek 16. 2. odpoledne bylo před ZUŠ Jára Cimrmana rušno. Po chodbách školy pobíhali medvědi, zajáci, kočky a myšky, vyskytovali se tady i hrozní piráti a další postavy. Paní ředitelka Miroslava Pešková vyšla před hlavní vchod. Než zahájila, chvíli to hemžení sledovala, hlavně si muzikanti, učitelé hudebních oborů ZUŠ museli doladit nástroje, průvod se pomalu řadil, učitelky Simona Janků a Veronika Černá se chopily prádelního koše, z něhož sladce voněly kobližky — a masopustní průvod se vydal na cestu. Hezka starobylá tradice má ve F. Lázních pokračovatele.

Průvod masek většinou tvořili žáci LDO, malí divadelníci ze třídy pana učitele Davida Beneše.

Paní ředitelka Miroslava Pešková (na schodišti) masopust oficiálně zahájila.

Před zahájením průvodu se před školou rodiče i další diváci. Kromě masek zaujala i výstava keramických prací na plotě...

Muzikanti, učitelé školy, už ladí své nástroje.

Před školou...

Koblihy lákaly malé i velké.

Průvod se vydal od školy směrem k radnici.

Noční průzkum školy

Každý rok mě napadne jedna blbost, kterou musím hned zkusit. Tentokrát mě napadlo přespat ve škole. Bátl jsem se do toho jít sám, protože by se mi něco mohlo stát. A protože můj nejvěrnější kamarád je Ondra, tak jsem mu napsal SMS a pozval ho. Dohodli jsme se, že půjdeme spolu ve čtvrtek. Doma jsem rodičům řekl, že přespím u Ondry, aby mě nehledali. Připravili jsme se dobře. Sebou jsme si sbalili deku, pití, jídlo a baterku.

Když jsme večer přišli před školu, stál tam jeden učitel a zeptal se nás: „Co tady děláte kluci?“ Nevěděli jsme, co mu na tuhle otázku máme odpovědět, a tak Ondra vymyslel rychle větu: „Nic, my si sem jdeme jen pro učebnice.“ Učitel kývl hlavou a odešel.

Teď přišel ten moment, kdy jsme museli být hodně potichu a chytří. Už bylo půl desáté a učebna fyziky byla ještě otevřená. Vešli jsme dovnitř, dveře jsme nechali pro jistotu pootevřené, rozložili jsme si deku na zem, sedli si na ni, pustili jsme se přineseného jídla a čekali jsme, až přijde ráno. Začalo se nám chtít spát...

Po šesti hodinách nás ale probudil takový divný šramot, jakoby někdo chodil po chodbách, a zahlédli jsme na zdi černý velký stín, který se pohyboval. Rozrazili jsme se strachem dveře a vyběhli ze třídy. Stín se ohyboval po chodbě. Začali jsme běhat zmateně po celé velké škole. Schovávali jsme se za nástěnky. Stín vždy na chvíli zmizel, aby se znovu objevil. Dodali jsme si odvalu, a vrhli jsme jeho směrem. Narazili jsme na postavu. Strhli jsme z ní černý plášť - a byl to náš učitel na matematiku. Zavedl nás do učebny a řekl nám: „Kluci, zítra si to s vámi vyřídím nejenom já, ale i pan ředitel.. Teď ale hned běžte domů!“

Odešli jsme ze školy a běželi jsme domů jako o závod. Zalezl jsem do postele a celý zbytek noci jsem přemýšlel, co ráno řeknu panu učitelu. (P.S.: Spal jsem jen 3 hodiny).

Když jsme druhý den ráno přišli do školy, báli jsme se, co nám za tenhle nápad pan učitel udělá. Naštěstí na to asi zapomněl, a tak žádné potíže jsme za tenhle noční průzkum neměli.

Honza Nguyen

(Nejraději ze všeho ale mám, když učitel zapomene zadat naplánovanou písemnou práci.)

Ponořili jsme se do mořských hlubin—ponořili jsme se do světa fantazie

Jako obvykle, také tentokrát měli redaktoři dokončit podle vlastní fantazie základní příběh: Jako reportéři dostali možnost zúčastnit se výzkumné výpravy do mořských hlubin a napsat o tom reportáž. Pomalu nastupují do ponorky, poklop se za nimi pevně zavírá, zaujmou se svou kamerou a poznámkovým blokem místo u okénka—a ponorka zvolna začíná potápět do hlubin. Kolem okének proplouvají delfíni a různé druhy různobarevných ryb a rybek, okouzluje je krása korálových útesů, skalisek s jeskyněmi a průrvami posázenými lasturami. Jak klesají hlouběji, světla ubývá a houstnoucí tmu protínají jen kužele světél reflektorů. Jejich světla teď zatemnil zvířený písek. Ponorka dosedla na úplné dno. Jsou v hlubině. Chvilku napětí. Když se písek zase usadí, objeví se přímo před okénkem.... A jaký měla ta výprava konec?

Já a moje kamarádky na výzkumné cestě

Já a moje kamarádky (Bella, Cleo a Emma) jsme si řekly, že si uděláme společný výlet, ale nevěděly jsme kam. Bella navrhla, že poplujeme ponorkou v moři. Já, Cleo i Emma jsme souhlasily, že to je moc dobrý nápad. Tak jsme si pronajaly ponorku a ponořily jsme se pod vodu. Viděly jsme kolem okénka proplouvat růžové, modré i fialové delfíny. Různé druhy ryb, které byly různobarevné a měly různé tvary.

Klesaly jsme hlouběji a hlouběji, až jsme byly skoro na dně. Uviděly jsme tam jeskyni, a já jsem jim řekla: „Do té jeskyně bychom se mohly podívat, ne? Co si o tom myslíte?“ „Ostatní kývly, že ano, že je to dobrý nápad, ale půjdeme se tam kouknout jen na chvíli. Vzaly jsme na sebe potápěčský oblek a dýchací přístroj. Tak jsme opustily ponorku a plavaly dál a dál, až jsme se ocitly uvnitř jeskyně. Bylo to zajímavé, a tak jsme plavaly dál, až najednou jsme uslyšely tiché chrápání. Pomaloučku jsme se k tomu místu přibližovaly—a najednou jsme uviděly velkou zelenou chobotnici. Probudila se, a my jsme rychle couvaly pryč. Jenže ona na nás zavolala, ať se vrátíme, že je přátelská, že nám neublíží. Tak jsme jí věřili. Chvilku jsme se u ní zdržely a okukovaly ji zvědavě a ona nás zase hladila svými chapadly. Asi si nás také prohlížela.“

Potom už byl čas vrátit se do ponorky, protože by nám došel vzduch. Zalezly jsme zpátky do ponorky a vynořily jsme se zpět na hladinu. Když už jsme byly na hladině, tak jsme tam uviděly jak si ve vodě hází pejsek s kočkou míčkem. To bylo to vůbec nejdivnější, o jsme ten den zažily. *Naty Lešková*

Výlet s ponorkou

Dneska je první den letních prázdnin a s rodinou jedeme do Francie. Ubytovali jsme se sice v malém a ošklivém hotelu, ale furt se tam dalo bydlet. Jelikož moje sestra a mamka mají rády nakupování, tak hned spolu šly do velkého obchodního centra. A já jsem mohl jít kam chci, ale samozřejmě mi nakázali, že se nesmím ztratit.

Procházel jsem se po městě a najednou spatřím na břehu moře velkou a prázdnou ponorku, ve které nikdo nebyl. Neměl jsem strach, nastoupil jsem do ní a ponořil jsem se pod hladinu. Na začátku jsem viděl zlatou truhlu plnou mincí, ale byly od pohledu falešné. Poté jsem viděl velkého žraloka a musím se přiznat, že jsem z toho pohledu málem dostal infarkt.

V ponorce jsem ještě našel v takovém lodním deníku vzkaz, kde bylo napsáno: „Nevstupovat“. Najednou jsem dostal velký strach,

že někdo přijde a že budou velké problémy. Okamžitě jsem prohledal celou ponorku, ale naštěstí pro mne jsem tam byl opravdu sám, nikoho jsem tam neobjevil. Už se mi nechtělo ale dál plout do hlubin, navíc jsem celou dobu nevěděl, kam vlastně plavu. Třeba bych už nikdy nenašel cestu zátky. Hned jsem otočil kormidlo, dal rychlost a vracel se zpátky k přístavu.

Když jsem se vrátil na hotel, rodiče se mě zeptali, kde jsem celou dobu byl. Kdybych jim řekl pravdu, tak by mi nikdy nevěřili, proto jsem raději o své cestě ponorkou mlčel. *Honza Nguyen*

To, co jsme viděli, se nedá ani popsat...

To, co jsme v té hloubce z ponorky viděli, se ani nedá popsat. Takže tady příběh asi končí. Ale ne. Já to přece jenom zkusím popsat. Před ponorkou bylo cosi jako tunel. Bylo to takové veliké, tmavé a velice divné. Tak ale teď vážně. To, co jsme viděli, vypadalo trochu jako ohromný pásovec, ale bylo to mrtvé a tvrdé jako kámen. Takový tunel, nebo co. Vylezli jsme z ponorky a šli to obhlédnout. Vstoupili jsme do temného prostoru. Po dlouhém pozorování jsme se rozhodli celé to prozkoumat. Uvnitř nás nejvíce zaujal stůl se zaschlou krví, nejspíš tu byly lidské oběti bohům. Na dalším stolku stála zlatá soška. Jeden z plavčků, John, ji šel sebrat. A najednou KRŮP! Pod Johnem se propadla zem. Tak nebezpečné to nebylo, spadnout nemohl, ale co ho překvapilo a zabilo, byly šipky s jedem, které na něj spadly ze stropu nad propastí. Měli jsme čas ho zastavit, ale díra, do které pomalu padal, se sama zazdila a soška s Johnem se ztratili nadobro.

Po této příhodě jsme nechtěli dál zkoumat, aby ještě někdo nepřišel o svůj život. Ale jedno jsme se rozhodli udělat, a to zachránit tu zlatou sošku... A možná i Johna.

V ponorce jsme si vzali vrtáky a krumpáče. Snažili jsme se rozkopat to dané místo a i okolí, ale vždycky se to zase opravilo, SAMO. A prý že se nic samo neudělá. Zkusili jsme i dynamit, ale nefungovalo to. Nevěděli jsme, co dělat. Slyšeli jsme, jak se za námi někdo blíží. Otočili jsme se se strachem. K našemu údivu to byl JOHN. Měli jsme radost. Ptali jsme se ho hned jeden přes druhého, jak se sem dostal a on jen stručně suše odpověděl:

„Dveřmi“. Kupodivu to pravda byla. Koušek od našeho místa stála velice podezřelá kadibudka. A nedělám si z vás vůbec legraci. Vedle ní totiž byla do dna zaražená cedule s oznámením, k jakému účelu to slouží. Vlezli jsme dovnitř. Všichni Johnovi věřili, jen mě to přišlo podivné, protože jsem jednu šipku chytil (ti kteří nevědí, o čem mluvím, tak mluvím o té, která spadla na Johna), prozkoumal a zjistil, že jed zabije okamžitě. Došli jsme až do slepé uličky—a BUM. Najednou se za námi zavřely dveře, které se tam záhadně objevily. Byli jsme jako myši v pasti... na... na co to? ... aha, na myši... (asi bych měl víc a líp zapracovat na svých přirovnáních).

Nejméně hodinu jsme tam takhle stáli, pak chvíli seděli, občas leželi a hlavně blbě civěli. Jo, a mezitím John zmizel. Zmínil jsem to? Asi ne! Já nevím. Rovnou stokorunu bych dal tomu, kdo mi řekne, jestli jsem se o zmizení Johna zmínil.

Ale pokračuju dál. Jak jsme tam tak byli v té pasti, najednou jako bychom slyšeli výbuchy.

Bylo to děsivé. Taky že jo. Byla to záchranná akce, ale říkal jsem si, aby to pak nebyla záchranná akce záchranné akce (P.S. asi jsem se do toho zamotal).

Nakonec jsme se ven dostali, ale co se stalo s Johnem je stále záhadou i v tomto roce 2345.

Lád'a Sudek

Cesta k mořskému dnu

Moje cesta za průzkumem mořského dna začala na letišti v Praze. Vyzvedla jsem lístky, kufry poslala do letadla a doufala, že je hodí do toho správného a s mým dobrým kamarádem Honzou jako kameramanem jsme usedali do palubních křesel. Let trval dvanáct hodin, než jsme přistáli v hlavním městě Thajska v Bangkoku. Už tam Honza pustil kameru a rozhodl se točit celou naši cestu. Honzu jsem znala už hodně dlouho, a tak to místo v letu do Thajska kvůli práci byla spíš odměna: taková dovolená. Na letišti jsme nasedli do auta a jeli k moři. Cesta byla trochu rozbitá, auto drncalo, a my brzy projížděli kolem pláží, kde nás čekala loď. Muži, kteří ji řídili, byli moc milí a nuda s nimi nebyla. Zatímco nás odváželi daleko od břehu, tak já a Honza jsme se soukali do neoprenového oblečení. Loď zakotvila kdesi v oceánu. Vyšli jsme na palubu a nasazovali si masky. Muži nám pomohli nasadit kyslíkové bomby a Honza si vzal drahý fotoaparát pod vodu. Na okraji paluby jsme na sebe mrkli a nasadili si brýle. Pak už jsme jen kývli a skočili dolů.

Byla jsem zvědavá, co se dole objeví a co objevíme my. Bylo to krásné plavat v azurové vodě a nořit se hlouběji a hlouběji. Čím víc jsme klesali, tím voda tmavla a já místy vzhlížela nahoru, kde se hladina bíle leskla. Začínali jsme se blížit ke dnu a Honza fotil každou rybu, která se kolem nás mihla. Objevily se také rostliny. Až v tu chvíli jsem se přesvědčila, jakou paletu barev má mořské dno. Dřív jsem myslela, že je to všechno laděno do hnědé, je to slizké a dvakrát hezky to nevypadá, ale tahle cesta mě

Pokračování na další straně

přesvědčila o opaku. Viděla jsem, jak je Honza ze všeho uchvácen, ale já na tom byla úplně stejně. Kolem nás plouvala hejna pestrébarevných ryb. V pozadí svítily růžové a oranžové korály, fialové rostliny a zelené chaluhy. Větší krásu jsem neviděla.

Proploovali jsme mezi korály a kameny pokrytými podmořskou trávou. Ani nevím, kam jsme plavali, byli jsme tak uchvácení, že jsme chtěli vidět víc. Najednou jsme se ocitli na kraji podmořského útesu. Pod námi byla obrovská hloubka, ale byl to úžasný pohled. Viděli jsme vraky dřevěných lodí. Vyzářovalo z toho obrovské tajemství. Zamířili jsme dolů a v žilách nám začal narůstat adrenalin. Prohlížely jsme si vraky lodí pokryté řasami. Chtěla jsem se do první lodi podívat. Zajímalo mě, jaký osud ji postihl, a co se před tolika lety na té lodi mohlo odehrávat. Připadala jsem si jako v pohádce Malá mořská víla. Jen jsem doufala, že nás tam taky neobjeví žralok. V dohledu ale žádný nebyl a já s úžasem pozorovala válející se kusy dřeva potažené něčím slizkým. Propluli jsme společně s Honzou a já byla z toho už dost zničená, ale pořád se dalo poznat, co je paluba. Příd' se sice válela o kus dál samostatně, ale kapitánova kajuta stála. Rozhodli jsme se celou loď prozkoumat.

Vplula jsem mezi kusy dřeva dovnitř kapitánovy kajuty. Nic tam nebylo, jen stůl a rozbitá židle. Honza mě následoval a fotil, každý můj pohyb. Přiblížila jsem se ke stolu a prohlédla jsem si ho. Najednou mě Honza upozornil a já se podívala směrem, kterým ukazoval. Zadívala jsem se do tmavého kouta této místnosti, kde ležela stará truhla. Cítila jsem, se mi zrychluje tep a jak mi roste adrenalin. Kývla jsem na Honzu, že se do ní chci podívat. Společně jsme připluli k truhle. Byla zavřená, a dokonce na ní ještě visel i kovový zámek. Něco mi říkalo, že ta truhla je stejně prázdná, ale druhá část ve mně chtěla věřit, že jsme objevili nějaký poklad. S Honzou jsme posunuli truhlu víc do místnosti. Čekala jsem, že bude lehká a že se nám rozpadne rovnou pod rukama, ale k mému překvapení byla dost těžká. Zkusila jsem zámek, ale byl pevný. Lomcovala jsem s ním, ale ani se nehnul.

Honza na mě kývl, jestli ten kus vezmeme zpátky na hladinu. Přikývla jsem a uchopila ji z jedné strany, Honza z druhé. Vraceli jsme se zpátky. Nebýt Honzy, tak jsem se asi ztratila, protože já si cestu z lodi ven vůbec nepamatovala. Po chvíli Honza ukázal, že se budeme stoupat k hladině. Pevně jsem chytila truhlu, která se mi smýkala mezi prsty kvůli slizu, kterým byla pokrytá. Viděla jsem hladinu, která se leskla stříbrně. Jakmile jsem se ocitla nad hladinou, nad tou pomyslnou čarou, dělící od sebe na dva rozdílné světy, jsem si sundala masku. Musela jsem vykřiknout radostí. Plácla jsem s Honzou, který měl na obličej stejný radostný výraz. Honza se rozhlédl kolem sebe a pohledem zastavil u lodi, která nás sem dovezla. Vydali jsme se směrem k ní. Cestou jsem se s Honzou docela ještě nasmála. U lodi nám muži pomohli dostat truhlu na palubu. Potom pomohli i nám, protože vylézt s těmi kily na sobě na palubu, bylo docela obtížné. Sundali jsme si kyslíkovou bombu a běželi se převléknout z neoprenu.

Klekla jsem si s Honzou k truhle. Držel v ruce kleště a jedním cvaknutím odstranil zámek. Zatajil se mi dech. Usmála jsem se na něj a společně jsme otevřeli truhlu, která v sobě mohla uschovat doslova cokoli. Otevřeli jsme ji a spatřili něco kovového. Nejdřív jsem se nechápavě podívala,

ale pak jsem to vzala do ruky. V truhle byl svícen a kovový talíř s nějakými ornamenty. Podívala jsem se na Honzu. On na mně. Pak jsem radostně vyskočila na nohy a objala ho. Měla jsem takovou radost. Skákali jsme kolem truhly a křičeli na celé moře. Honza si všechno vyfotil a natočil, a pak jsme se rozhodli, že si ty věci necháme, jako vzpomínku. Měla jsem obrovskou radost.

Tenhle výlet nemohl dopadnout líp. Za pár hodin jsem toho viděla opravdu hodně. Celou krásu neznámého světa a k tomu všemu jsme to dovršili tím, že jsme našli poklad. Možná ty věci nemají ani žádnou cenu, ale pro mě mají nevyčíslitelnou hodnotu. Myslím, že na tenhle výlet budu vzpomínat do konce svého života.

„Kateřina Stárková“

Podmořský svět

Vidím... vlastně nic nevidím. Jsme tak hluboko pod hladinou, že vše, co mohu spatřit v okýnku je můj odraz. Skoro stejně jako v zrcadle. Ale naštěstí existují světla... Nepřistáli jsme na dně oceánu, ale na střeše jedné záhadné stavby. Ke dnu to stejně není daleko. Není to ale jediná budova. Okolo nás jsou spousta dalších, mnohem vyšších za to překrásných. Určitě byly nádherné, i když jsem je nespátřila celé, jen části. Pomaloučku proplováme jakýmsi „městem“. Škoda že tu je taková tma. Ale jak je to možné. Vždyť jsme 3000 mil pod mořem. A nemůže to být ztracené město. Nebo? Mé zamyšlení však něco přerušilo. Rána zleva do ponorky. Pak za ní další. Všichni ztichnou a kouknou se tím směrem. Budou ještě? Pro jistotu zadržíme dech ještě chvíli. Až se konečně kapitán odváží promluvit.

„Nebojte se. Zřejmě to byla jen nějaká ryba.“ snažil se nás uklidnit.

„Nějaká větší ryba, ne?“ vzpamatoval se můj kolega.

„Že by Lochneska?“ začali si z toho dělat srandu. Už to nebrali tak vážně jako předtím. Vtipkovali o tom, jaké stvoření mohlo narazit do ponorky. Já se však jen usmívala a kývala hlavou. Pořád mi to přišlo divné.

„Tak co si o tom myslíš ty, Moniko? Co to mohlo být zač?“ zeptal se mě Daniel, kolega. „Mořští lidé, kteří si myslí, že jsme nebezpečí, tak na nás po-

slali svou magickou hůlkou kouzlo. Poprvé to nic nedělalo, zkusili po druhé to samé, marně, a proto už pak přestali, protože se nás báli. Měli bychom si dát bacha jako, určitě teď na nás volají posily.“ pronesla jsem sarkastickým hlasem.

„Jo! To bude určitě ono.“ přidal se Daniel k mé ironii. „Buďte ve střehu, kapitáne, můžou zase kdykoliv zaútočit.“

„Žádný strach! Nějaká magická hůlka nemá šanci proti raketám.“ a všichni se dali do smíchu.

Tenhle podmořský svět mi přijde nekonečný. Jak je to jen možné něco takového vytvořit pod vodou? Pochybují, že tu byla dříve souš. Možná tu vážně žijí mořští tvorové... Jenže to je blbost. Moji úvahu zahodím za hlavu, protože mě začíná dost mást. A protože tu nejsem přece jen tak, ale kvůli práci, přijdu ke kapitánovi a zeptám se ho na pár věcí. Avšak zdá se, že jsme si vyměnili role, místo abych já pokládala otázky a on odpovídal, kladl on otázky mě.

„Není to okouzující?“

„A-a-ano, to tedy je.“ zareaguji neobvykle pozdě. Zarazilo mě to, když jsem k němu přišla sebevědomá a k tomu jsem měla hezky připravené otázky a nakonec to je on, kdo se ptá...

„Tohle se nevidí jen tak běžně v životě. Nebo snad ano? Co myslíš? Existuje podle tebe další podmořské město?“ pokračuje ve svém vyptávání.

„No... nemám vůbec tušení. A co vy?“ snažila jsem se naznačit kapitánovi, že já tu jsem reportérka.

„Tak když právě teď plujeme jedním velkým zřejmě hlavním městem, určitě musí někde jinde další menší městečka nebo vesničky. Nemám pravdu? Pověz mi, jak asi dokázali postavit tak obrovské město a ještě k tomu pod vodou?“ konverzace s ním mě dovedla zpátky k mé úvaze...

„Jelikož jsem se na stavbě nepodílela, povědět vám to bohužel nedokážu. A jaký je váš názor...?“ je trapné se ptát stylem: „A co vy?“ nebo „Co si o tom myslíte vy?“, ale jinak to nešlo. Neodpověděl.

„Ehm... kapitáne, děje se něco?“

„Teď mě na chvíli neruš, musím se soustředit.“ prohlásil zcela bezcitně. Bez emocí. Jako robot. Nic nechápající odejdu tedy od něho. „Co se s ním najednou stalo? Ani jsem se nic nedozvěděla.“ posteskla jsem si pro sebe. Pro jistotu jsem se radši ještě otočila zpátky k němu, kdyby náhodou si dělal jen legraci. Avšak stále hleděl na cestu. Ani trochu se nepohnul. Zklamaně se vrátím na své místo.

„Co se děje, Moniko?“ přišel ke mně Daniel s ustaraným výrazem.

„Já ani přesně nevím.“ a pohledem skončím u kapitána.

„Řekl snad něco urážlivého?“ teď spíše vypadal, že se mi vysmívá.

„Víš moc dobře, jak odolná proti kritice jsem.“

„No jo, nezlob se prosím tě. Čokoládu?“ vytáhl z kapsy jeho oblíbenou hořkou čokoládu s višněmi. „A jo vlastně, já zapomněl, že držíš dietu,“ ulomil si tedy jen pro sebe. „Ale kostička dvě tě nezabijou. Vážně si

nedáš? Je to fakticky moc vynikající.“ pokračoval ve svém monologu.

„Chtěla jsem, ale někdo za mě už odpověděl, takže asi už ne.“ podívala jsem se na něho jako na toho „někdo“.

Dal se do smíchu. Smích se však hned změnil v otázku, která mě také zarazila. „Proč jsme se přestali pohybovat?“

Kouknu se z okna, jestli se náhodou nemýlí. Opravdu stojíme. Otočím se směrem ke kapitánovi. Pořád tam sedí nehybně. Daniel už míří k němu. Následuju ho.

„Všechno v pořádku?“

Místo, aby odpověděl, se začal zlomyslně usmívat. Přímo to byl ďábelský úsměv. Nelíbí se mi to. Další rána do levé strany ponorky. Byla silnější než ty před tím, takže jsem spadla na zem. Než jsem se stihla dostat znovu na nohy s pomocí Daniela, záhadné rány pokračovaly tentokrát z obou stran. Dopadla jsem na hlavu. Začernalo se mi před očima...

„Já jsem omdlela, cože?“ po vzbuzení se zprvu leknu všech lidí kolem sebe. Až pak si uvědomím, že to jsou mé přátelé.

„Všichni omdleli. Robert byl první, kdo se probрал.“ podala mi hrnek čaje Tereza.

„A co kapitán?“ vzpomněla jsem si na jeho ďábelský úsměv.

„Zmizel.“

„Zmizel...“ zopakovala jsem tiše po ní větu. Pak mi teprve došlo: „Co? Jak? Vždyť jsme bůhví kolik mil pod mořem. Nemůže jen tak z ničeho nic zmizet, ne?“

„Bylo by to hezké vědět jak nebo spíše co se vlastně stalo.“ ozval se Danielův hlas. Začali jsme se jeden na druhého váhavě dívat.

„Každopádně až se zbytek posádky probere, měli bychom to vše prozatím ukončit a vrátit se.“ prohlásila Tereza. Zůstali jsme tišší. Každý si vytvářel své teorie, proč a jak mohl kapitán najednou zmizet. Kdo ví, jak dlouho jsme byli v bezvědomí. Měl plno času provést cokoli. Teď když o tom přemýšlím důkladněji, je možné, že to trvalo několik hodin, nebo dokonce i dní. Ale kyslík tu pořád máme... Abych se o tom radši ujistila, pořádně se nadechnu nosem a vydechnu pusou. Opakuju to takhle několikrát. Postupně jsem se uklidňovala. Dost mi to pomohlo, protože jsem se soustředila jen na to, jak dýchám, mezitím co dva mí kolegové si lámali hlavu kapitánovým zmizením. Koukla jsem se směrem k posádce, jestli náhodou se už někdo neprobudil. Bez nich se nevrátíme zpět na souš, pokud Daniel nebo Tereza neskrývají svou dokonalou znalost o ponorkách a o tom, jak je řídit. Možná by se tu ale mohl najít někde návod, a proto se zvednu a začnu hledat. Spíše nejdříve vyhlížím místo, kam by se takový návod položil. Kdybych navrhovala ponorku, tak bych to...

„Na co jsi přišla?“ přesušil mě v přemýšlení Daniel.

„Co když zůstanou spát napořád? Co když nám pak dojde kyslík? Co pak?“ snažila jsem se vypadat klidně, ale můj hlas zněl dost zoufale.

„Oni se probudí, tak jako ty nebo já. Určitě to

Ráj pod mořem

Přemýšleli jste někdy nad tím, jak to vypadá hluboko pod hladinou moře, někde na dně? Na všechno, co si představujete, se můžete kouknout vlastníma očima a přesvědčit, zda-li to vypadá podle vašich představ. Ale jak? Ani profesionální potápeč by se do tak velké hloubky nedostal a nemůžeme nechat ztroskotat loď a zůstat v ní jenom kvůli tomu, abychom se podívali, jaké to je. Existuje ale jedna věc, ve které bychom nebyli sami a nebyla by až taková tma, a dokonce můžeme se i bezpečně vrátit zpátky na souš. Je to ponorka. Vždycky jsem chtěla vidět, jak dno moře vypadá. Encyklopedie a zprávy mi už nestačily. Chtěla jsem to zažít. A tak jednoho dne...

nebude trvat dlouho.“ utěšoval mě. Nepomohlo to, z nějakých důvodů jsem se cítila ještě více nervózní.

„Jak to může říct tak s jistotou. Vždyť dobře víš, že když se nikdo z nich neprobere, jsme v koncích.“ začal se mi zrychlovat tep.

„Je to jenom „když“.“

„Tak proč už nejsou vzhůru?!“ začíná se mi špatně dýchat. Je to dusno. Bolí mě v hrudi. Cítím se z ničeho nic oslabená. Klesnu tedy na kolena. Třesu se.

„Moniko!“ přiběhne ke mně a dotkne se mého ramena. Leknu se a jeho ruku odstrčím.

„Co se děje?“ v šoku se mě po chvílce zeptá.

Pořád ztěžka dýchám. Jako by mi už docházel pomaloučku kyslík. Dělá se mi špatně. Ne, já tady už nechci být. Chci ven! Rozeběhnu se ke dveřím.

„Co to do tebe vjelo. Takhle si nepomůžeš!“ zastavil mě.

„Já chci ven! VEN!“ křičím co nejhlasitěji. Snažím se vymanit z Danielova sevření, ale marně. Kopu nohama, máchám rukama, vrtím se. Přiběhne i Tereza a taky se mě snaží uklidnit.

„Nechte mě být! Chci ven. Na souš. Na čerstvý vzduch.“

„Jsme tři tisíce mil pod mořem, Moni.“

„To je jedno! Vyplavu pak na hladinu. Udělám cokoliv! Jen tu už nechci být!“ pořád sebou házím, ale Daniel je nepřekonatelný.

„Tak se nejdříve uklidni. Dýchej zhluboka.“ mluvila na mě Tereza.

„NE! Prosím, já tady nechci být! Já tady nechci zemřít!“ začali mi stékat slzy po tváři.

„Nezemřeš. Ani já ani Daniel. Nikdo z nás tu nezemře.“

Nepřestanu křičet. Nepřestanu máchat sebou. Nepřestanu. Nejde to. Až úplně vyčerpaná vidím rozmazaně. Neslyším jejich hlasy. Pomalu zavírám oči.

Probouzím se na posteli. Na posteli, které bývají v nemocnicích. Rozhlédnu se. Na pravé straně Daniel a na levé Tereza. Vypadají šťastně. Tereza se i rozplakala radostí. Já nic netušící ji mlčky pozoruji a snažím se rozpomenout, co se stalo. Daniel se ale rozesmál. „Ta tvoje scéna byla úplně k ničemu. Hned jak si znovu omdlela, tak se posádka probrala. To si s tím nemohla trochu počkat?“

Byli jsme vlastně v ponorce. Všechno se mi vybavilo. „Nevěděl jsem, že máš strach z uzavřených místností.“

„Spíše z ponorek, kde zmizí kapitáni.“ zabručím.

„Kde je vlastně?“

„Chceš se pustit do pátrání?“ usměje se na mě.

Niki Pham

Ráno jsem vstávala okolo 4. hodiny, 2 hodiny před srazem. I přesto, jaký jsem spáček jsem se probudila. Z toho nadšení jsem si nedokázala přispat ani minutu. Naskládala jsem do batohu zásoby jídla a pití, které jsem koupila už den předem. Ne, že bychom tam strávili tolik času, ale protože mi přišlo milé koupit i lidem, kteří poplujou se mnou. A samozřejmě jsem si také vzala fotoaparát.

5:38 – ukazoval mi čas na hodinkách. Slunce už bylo na obzoru, ale v přístavu kromě mne ještě nikdo nebyl. Potom ale pomalu přicházeli i mí spoluplustující, jenže byli tak trochu na lehkou. Já měla s sebou velký batoh jako kdybych jela na hory a oni skoro nic. Zeptali se mě, co si to беру a já jim neodpověděla, moc jsem se styděla.

Pomalou jsme vstupovali do ponorky, kde jsme si posadili u okének. Jakmile se ponorka pohнула, trochu jsem se bála. Nikdy jsem takovou věc nezažila, ale trvalo to jen chvíli. Dívala jsem se z okénka a viděla jsem hejna ryb a medúzy, které se zdály polekané, až vyděšené. Vyfotila jsem si je a všechno bylo jako krásný sen. Jenže sen to nebyl. Všechno bylo lepší, než jsem si představovala. Paprsky slunce pronikaly do vody a vše vypadalo tak, že bych mohla říct – podobalo se to ráji. Ráji pod mořem. Jak jsme klesali, světlo ubývalo, tma přibývala. Stále jsem ale mohla sledovat siluety živočichů, o kterých jsem nikdy neslyšela. Chtěla jsem se zeptat pána, který působil jako ichtyolog, ale připomněli nám, že si máme sednout na svá místa...

Když okolo nás byla už jen temnota, rozsvítila se světla a u mého okénka se objevila jakási divná ryba – vlastně to jako ryba nevypadalo! Srdce se mi na sekundu zastavilo. Její hlava byla větší než její dlouhé, tenké tělo, tlama byla otevřená dokořán. Věřte mi či ne, ale měla jsem takový pocit, že by mi dokázala ukousnout ruku. Zuby byly dlouhé a špičaté jako tlusté jehly. A velké oči – jako kdyby svítily. A nejen její oči, ale zřejmě i její orgány. Ihned po té, co jsem uskočila od okna, uplavala.

„Jsi v pohodě, malá?“ podala mi ruku paní, která seděla vedle mě. Kývla jsem a vyhlídla jsem znovu... A v tu chvíli tam proplaval zase jakýsi tvor. Hlava měl ještě větší a do jeho tlamy by se vešla jistě moje hlava celá. Vypadalo to jako nějaký úhoř

s obrovskou tlamou a tělem tenkým jako nit'. Byla jsem tak soustředěná na věci z mého okýnka, že jsem si ne všimla, co bylo před námi. Všichni zakřičeli.

Koukla jsem se na obrazovku. A spatřila jsem něco velkého, divného s mnoho končetinami – chobotnice. Přes všechno to ječení kolem bylo slyšet ještě mnohem vyšší hlas – můj. Slyšeli jste někdy sirénu? Tak si představte, že můj křik je ještě hlasitější. Měla jsem takový pocit, že by to mohla slyšet i ta chobotnice, jinak by asi neuplavala. I po té co zmizela, jsem se nemohla uklidnit. Trásla jsem se strachy. Nedokázala jsem smazat ten obraz z mysli. Nevnímal jsem lidi okolo sebe. A pak bylo všechno kolem černé. Neslyšela jsem už žádný hlas ani jsem už nic neviděla.

Cítím paprsky slunce na své tváři a vlhký a vzduch s divnou vůní. Bolela mě hlava. Pomalu otvírám oči a vidím všechno rozmazaně. „Kde jsem? Co se stalo?“ ptala jsem se sama sebe. Pomalu jsem si sedla a hledala své brýle. Byly na stolku, a tak jsem si je nasadila. V tom momentě jsem si uvědomila, že jsem v nemocnici. Nikdo avšak v pokoji nebyl a proto jsem vstala z lůžka a s bosými nohama jsem vyšla z pokoje.

„Už jsi vzhůru, děvče?“ Podívala jsem se na svou pravou stranu a uviděla jsem ženu v bílém obleku. Asi to byla sestřička. „Spala jsi tři dny v kuse. Je dobře, že ses vyspala do růžova.“

„Tři dny?“ ptala jsem se nechápavě. Nedokázala jsem si vzpomenout, co se mi přihodilo. Pak mi to do cvaklo, zřejmě jsem omdlela a rovnou od moře mne odvezli do nemocnice, kde jsem byla až do teď. Zmžkala jsem prakticky všechno zajímavé, co jsem chtěla zjistit. Taková škoda!

Mika Le

A teď z jiného soudku—na téma ZVÍŘE

Kdybych byl zvířetem...

Někdy se prý tak chovám. Což je i není pravda. Ano, občas mi kousek rohlíku spadne na zem nebo se trochu ušpiním v blátě, ale jinak se jako zvíře nechovám. Tohle tvrzení, že se chováme jako zvířata, se taky dá brát i jako urážka, která je určená zvířatům... Zvíře není vždy špinavá, smradlavá a otravná věc, která je jen špatným pokusem při vytváření člověka. Dokáže být milé, přátelské (což sice někteří lidé dokážou také), ale hlavně v mnoha směrech i lepší než lidi. Například jen málokdy se zabíjejí zvířata stejného druhu mezi sebou, a to jen tak pro potěšení. To člověk dokáže zabít jiného člověka, nebo se prostě lidi zabíjejí mezi sebou jen tak, bez důvodu.

Zvířata mají také duši. To ale odbočuji, a tak dál k tématu. Zkuste si představit, jaké by to bylo být zvířetem. Žerete jen to nejčerstvější maso nebo býváte. Celý den se válíte nebo sháníte potravu. Jste se svými mláďaty a učíte je různým věcem. Zkrátka život zvířete nemusí být špatný. Zajímavé ale je, že hinduisté věří, že za špatnou karmu se převtělí po smrti do zvířete, takže to berou jako trest. Ale neměli by. Zrodit se jako naše kočka, tak bych asi umřel blahem, a to doslova.

A také bych nemusel poslouchat rodiče... Dobrý. Jenže oni by nerozuměli mně, a to by byl problém. Co kdybych měl hlad nebo žízeň? Co pak? No co, tak bych si jednoduše sám vzal něco z kuchyňské linky. Najednou ale prásk. Někdo mě bouchnul. Což je nevhoda. Nemusím sice plnit úkoly, které jsem měl jako člověk, ale musím dodržovat pravidla, která mám jako zvíře. A za malé porušení následuje hned výprask.

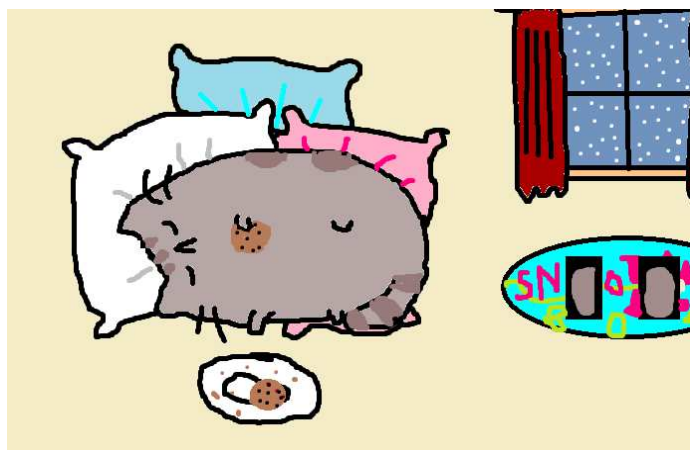
Taky by asi byl u mne problém s novými domácími mazlíčky. Už teď nejsem moc typ na přátelení s někým, koho vůbec neznám, a jako zvíře bych se mohl chovat možná trochu agresivně. Kdybych si měl vybrat mezi životem našich zvířat a mým, tak bych dával přednost zvířatům, ale ne úplně. Být zvíře v domácnosti má výhody: nemusím si uklízet pokoj, nemusím do školy, drbají mě. Má to i nevýhody: nikdy bych nepoznal kamarády ve škole, nemohl jíst svá oblíbená jídla. Ale na rovinu, kdyby mě máma zavolala, že mám uklidit nádobí, mohl bych se proměnit v kočku a říct nejlepší výmluvu na světě: „Mami, nemůžu, jsem kočka.“ A zajímalo by mě, jestli by mi to prominula.

le, nemohl jíst svá oblíbená jídla. Ale na rovinu, kdyby mě máma zavolala, že mám uklidit nádobí, mohl bych se proměnit v kočku a říct nejlepší výmluvu na světě:

„Mami, nemůžu, jsem kočka.“ A zajímalo by mě, jestli by mi to prominula.

K tomu se i vztahuje, že když chceme, aby se k nám někdo choval tak jak chceme, musíme se k němu chovat stejně. Někteří lidé se diví, proč je jejich vlastní pes kousnul. To proto, že ho špatně krmí nebo kopou. Jen si představte si, jak si jako kočka spíte si v klidu a pohodlí a najednou vás někdo bouchne. Musíte se bránit! A to někteří lidé nechápou.

Kdybych to shrnul, tak bych řekl, že je článek jaksi hektický. Uzavřel bych to tím, že bychom měli zvířata brát vážněji a nezneužívat jejich lásku. Například psi. Když je krmíte a dáváte jim najevo svou přízeň, tak jsou vám věrní až za hrob, a to doslova. A zase někteří lidé toho využívají a dělají psům manikúru, barví jim drápy a dělají jim z chlupů velice zvláštní účesy. A to nemluvím o psech, jako jsou buldočci s hodně placatým čumákem, takže se skoro dusí, o jezevčících s tak krátkými nohama, že mají pak nemocnou páteř, a taky o kočkách jako je sfinx neboli kočka bez chlupů. To jsou všechno prosím geneticky poupravená zvířata, která vlastně trpí tím, že je člověk sám vytvořil proti přírodě. Ale o těch si řekneme něco až příště. *Ladislav Sudek*

Obrázek na téma ZVÍŘE nakreslila Eliška Sloupová. Další příspěvky našich redaktorů najdete v příštím čísle Prostoru.

Někdy se chovám jako zvíře

Abychom si to ujasnili, jako zvíře se chovám pořád, jenomže co já zmůžu proti zadanému nadpisu. Ale tak zpátky ke mně, protože tohle bude jen o mně, mně a mně. Takže připravte si vanu, jídlo, závěť, cokoliv, protože věřte mi, že takhle znudění jako teď jste ještě nikdy nebyli...

Malá, tichá, chytře vypadající Vietnamka, ano taková jsem... navenek, zatímco vevnitř jsem jenom zvíře s velkou osobností, které neustále řve (už ani nevím, jestli k tomu řvaní mám vůbec důvod, nebo je to jenom moje rutina). Jo a... a... mám taky dlouhý vedení. Co se týče tý vietnamský části, ta stále platí.

A bych se tady jenom nevychvalovala, tak vám řeknu i něco o mých negativních vlastnostech. Sice jich moc není, ale nu což, ne všichni se dokážeme tak rozprávět (Často od ostatních slyším, že jsem egoistka, ale já vím, že se mýlím.).

Nepořádnost: Uklidit svůj pokoj (=vše je naházeno do jedné skříně, která je uzamčena, aby z ní ten bordel nevypadl) a mít v něm bordel během jedné minuty je jedinečný talent. Říkáte si: „Zřejmě má jenom někde na zemi pochozený papírek, prach na parapetu okna, špínu na podlaze, na které někdy uklouzne, a smrad v pokoji.“

Ne, to rozhodně ne! Tady nejsme ve škole. Moje podlaha je čistá a hladká. Pokud na ní spadnu, bude to z údivu, jak moc se v ní lesknu. Všechno bordel je totiž všude, kromě podlahy.

Pokud si myslíte, že své oblečení dávám do skříně, tak to ani náhodou, k tomu je postel. Na poličkách, na stole a nočním stolku stojí skleničky a misky, které jsem použila a „zapomněla“ je uklidit. A vážení, k tomu největšímu bordelu se přesuneme k mému koši. Vynesu ho, až svolím za vhodné (=odpadky tam házím a mačkám je na sebe, než ta celá hromada spadne).

Nejsem „dáma“: Dáma (=slovo mně neznámé). Nikdy mě tak nikdo neoslovil a zřejmě se toho kvůli mým způsobům nikdy ani nedočká. Samozřejmě tento výraz nemusí být použit pouze jako formální oslovení ve společnosti, ale také jako oslovení, když se chcete nad někým povyšovat. Např. „Mladá dámo!“

Ano, ani toho jsem se nedočkala, protože je zřejmě škoda tento výraz použít k oslovení člověka jako jsem já (Lidé mi říkají: „Hej ty!“, a já můžu být ráda.). Tímto se přesouvám k tomu nejméně důležitému, k tomu nejnudnějšímu, k tomu tématu, které nikoho nezajímá a to je...

Chování ve společnosti: Co se týče mých způsobů, jsem na tom opravdu, ale OPRAVDU špatně. Abych byla upřímná, nebýt mojí drahé maminky a jejího upozornění, tak bych chodila na každou společenskou akci v teplácích nebo pyžamu.

Pokud mě někdy spatříte v nějakém sálu, na něčí oslavě, restauraci či na nějakém shledání, budu tam kvůli jídlu.

Nenažranost: V jedení jsem prostě mistr. To, že bych se nazývala profesionálem, neznamena, že to vždy pěkně vypadá. Do jídla se pouštím stejně, jako se mamka pouští po návratu z třídních schůzek do mě.

Příbor... Taková zbytečnost. Uvědomme si to, že je to jenom ztráta času a také další nádobí, které musíte mýt.

Ubrousek... Stále zůstává vedle talíře, protože proč bych měla stírat zbytky jídla z části okolo mých rtů, když je můžu jednoduše slíznout, JE TO VELIKÉ PLÝTVÁNÍ!

Takže bych to shrnula, to že mě ještě někdo dokáže nazývat dívkou, zůstává stále záhadou. To, že se svými malými nedostatky stále patřím k lidem, je opravdu zvláštní (děkuji tomu, že mají všichni tak nízké očekávání).

Přemýšlela jsem o tom, že bych si objednala nějakou boudu, ve které budu žít po zbytek svého života. Jenomže už přitom přemýšlení jsem se dost započala a navíc bych ji stejně neudělala. Lenost, to je další negativní vlastnost a hádejte co ještě? Jsem příliš líná na to, abych o ní napsala další odstavec.

Pavla Nguyen

Výlet na lyžařský kurz

Dokončení ze str. 1

Poslední den byl nejlepší. Obě skupiny byly celý den na Perninku, dokonce to bylo s lanovkami. Poprvé když jsem jel na té nejmenší, tak mi spadla hůlka, ale pan učitel ji našel a přivezl mi ji. Pak jsme si asi třikrát sjeli nejjednodušší trasu. K této trase patřila i prostřední lanovka a na té jsem jezdil jenom ve skupině s někým, nikdy ne sám. Když byl čas oběda, sjeli jsme dolů až k té nejdelší lanovce a místo oběda jsme měli malou svačinku: pytlík, který obsahoval chleba s máslem, salámem a sýrem, mandarinku a sladkosti. Pak jsme vyjeli lanovkou nahoru a jeli jsme těžší trasou. Po večeři jsme zjistili, že je to poprvé, co Naděje byla na Perninku. A nakonec jsme si připravili masky na mejdan, který měl být „tečkou“ celého lyžařského kurzu. Já jsem šel za tu nejloupejší a nejrychlejší masku, kterou jsem dokázal vymyslet. Byl jsem věšák. Kupodivu jsem skončil na druhém místě soutěže o nejlepší masku. Dostal jsem velké balení Milky. Poté každý pokoj připravil nějaké představení nebo hru. My jsme spojili síly s pokojem číslo 4 a zahráli jsme partičku. Hráli jsme: Dopln větu, sochy...a také jsme říkali vtipy. Pak ale byla nuda. Všichni hráli na mobilech nebo hráli hry tak, že odmítali skoro všechno jen kvůli tomu, že jim v maskách bylo horko.

Ráno jsme uklízeli a snažili jsme se zapnout kufry. Tento kurz byl skvělý, a to říkám i přesto, že tu večer byla nuda.

Ladislav Sudek

Zde je naše třída při „maškaráku“.

Co dělá domov DOMOVEM?

Co znamená domov? Chtěla bych se nad tím zamyslet. Pro každého totiž může znamenat něco jiného. Slovo domov v každém případě znamená to samé, protože je to jen slovo, ale to, co každý člověk z toho slova cítí, to už může mít různé podoby. Existuje někdo, který bydlí ve velkém rodinném domě s milující rodinou, a to všechno je jeho domov. Někdo žije pouze sám, nemá nikoho, jen svůj malý byt. A v tom nejhorším případě žije úplně sám, bez lidí i bez domova, potuluje se, kam ho nohy táhnou.

Zaměřila bych se na tyto lidi bez domova, protože ti to mají ze všech nejhorší. Člověk nedokáže sám udělat z ničeho něco. Na to mu síly nestačí. Musí to nechat na osudu. Život si nikdo nevybírání a příčin, pro které člověk přijde o domov, je mnoho. Už třeba takové malé miminko, kterého se jeho vlastní máma vzdá a otce nemá, přišlo o domov, sotva spatřilo svět. Sice existuje zařízení jménem dětský domov a my podle názvu usuzujeme, že je to taková malá neškodná náhrada pravého domova. Ale není tomu tak. Děti žádný dětský domov opravdový domov nenahradí, protože pravá podstata domova je uvnitř. Myslím tím uvnitř lidí. Neviditelné provazy, kterými jsme propleteni.

Jsem ráda, že kolem sebe mám těch provazů opravdu dost. Mám domov a rodinu, která mě miluje a já miluju ji. Kdybychom pomyslně přišli o domov, má na mysli dům, byt, jeho zařízení, bylo by mi to jedno. Mohla bych se svojí rodinou bydlet klidně pod stanem, a bylo by mi to jedno. Přesto asi jako každý teenager se už nemůžu dočkat, až si budu zařizovat svůj vlastní domov s vlastní rodinou. Bylo by mi jedno, jestli bych bydlela v domě nebo v bytě, ale přála bych

si pro svou vlastní rodinu spíše dům s krásnou zahradou, terasou a s balkonem přímo do zahrady. Příjemný útulný sladký domov, kde bych s milujícím mužem vychovávala děti.

Jenže tady se opět cesty rozdělují. Měla bych domov se svou vlastní rodinou, ale zároveň by stále pro mě úplně stejně znamenalo domov, to místo, kde jsem vyrůstala s mojí maminkou, tatínkem i bráchou. Právě tohle dokazuje, že jediné, co dělá domov, jsou lidé.

Kateřina Stárková

Jaký bych byla rodič?

Mít dítě je velká zodpovědnost, ale podle mého názoru je to spolu s poznáním lásky k opačnému pohlaví ten nejkrásnější zážitek na světě. A nejdůležitější. Nejsem zrovna typ člověka, který nějak zvlášť touží po kariéře. Samozřejmě chci mít vzdělání, ale šplhání po kariérním žebříčku není nic, co by mě naplňovalo. Největší význam pro mě bude mít má rodina. Můj manžel, naše děti, jejich a má spokojenost na místě, kde se všichni budeme cítit dobře.

Na výchově dítěte jsou nejdůležitější tři základní věci: Pochopení, empatie a otevřené jednání. Využít tyto tři aspekty je asi to nejlepší, co můžu při výchově dítěte udělat. Přijde-li mé dítě s nějakým problémem, vyslechnu ho a využiji empatie, abych se vcítila do jeho pocitů. Ačkoliv třeba nebudu přesně rozumět, proč danou věc vidí jako takový problém, vždy je důležité mít pochopení, že na tutéž problematiku může mít jediný od jedince jiný názor a i tak bych mu měla něco poradit nebo nadhodit určité možnosti řešení. Děti si musí umět vybrat z různých možností tu pro ně nejvýhodnější již v nízkém věku. Potom bych s ním měla jednat otevřeně, jako se sobě rovným. Myslím, že by se s malými dětmi nemělo jednat jako s malými dětmi. V jednoduchých větech lze imitovat rozhovor dospělých. I na otázku jak vznikají děti se dá odpovědět trochu osekáná, přesto otevřená pravda.

A co je nejdůležitější, své děti budu učit, jak být dobrými lidmi. V srdcích mnoha lidí je příliš mnoho zášti na to, aby i mé děti byly pomstychtivé potvůrky bez zábran. Odpouštět, starat se o druhé a dělat dobré skutky je v životě podstatné, aby byl člověk vyrovnaný. A kdo by chtěl nevyrovnané děti?

Šárka Rubášová

Detektivka

(Poslední příspěvek dokončující případ ztraceného muže... Příběh je zaznamenán z pohledu policista z FBI Jacka a odehrává se v USA, přesněji v Los Angeles. Jméno ženy – Kylie, jméno zmizelého muže – George)

.....

„Zjistěte prosím, jestli se mu nic nestalo, velmi mi na něm záleží.“

„Pokusíme se o to. Nevíte, jestli měl s někým nějaké spory?“

„Myslím, že. Ke všem lidem se choval velmi mile. Byl to velmi milý člověk, všichni v tomto městě ho měli rádi.“

„Takže podle vás neměl žádné nepřátele?“

„Ano, slibte mi prosím, že ho co nejdříve najdete.“

Policista přikývl a šel za svým kolegou, který pracoval pro FBI. Sdělil mu všechny informace, které získal. Ten jeho kolega z FBI se jmenuje Jack. Jackovi někdo zavolal. „Ahoj Jacku, stala se vražda na 150 Morgan Street, Beverly Hills.“

„Už tam jedu.“

Ještě před odchodem jsem šel za Kylie a chtěl od ní popis Georgieho, aby ho mohli najít. Poté jsem jel k místu činu. Ta mrtvá osoba byla žena. Přesněji řečeno to byla má budoucí manželka. Jak jsem ji spatřil, začaly mi z očí stékat slzy. Nemohl jsem to vydržet a musel běžet pryč. Následovala mě moje spolupracovnice Kim.

„Vím, že je to pro tebe velmi těžké, ale neboj, překonáš to, jedem v tom spolu. Spolupracuju s tebou a vím, že jen tak něco nezlomí.“

Její slova byla tak povzbudivá. Je to pravda, ona mě znala ze všech nejlépe. Vždy věděla, jak se cítím. Ted' jsem potřeboval objetí, a objala mě. Velmi pro mě znamená, je pro mě hodně důležitý člověk. Vždy jsem ji bral jako nejlepší kamarádku—a někdy pro mě znamenala něco víc než jen kamarádku, ale nechťel jsem erotikou zničit pouto našeho přátelství. Ted' jsem na to všechno musel zapomenout a pomstít se člověku, který mi způsobil takovou bolest. Chci toho člověka najít co nejdříve a krutě se mu odplatit za to, co udělal. Vrátil jsem se k místu vraždy a prohlásil jsem : „Jak a kdy byla zabita?“

„Telefonát, jsme dostali před půl hodinou a údajně byla zastřelena pistolí, ale ještě navíc byla probodnuta noží“

Jak jsem to uslyšel, srdce se mi zastavilo. Nemohl jsem uvěřit, jak někdo mohl udělat něco tak nechutného. Nemůžu uvěřit, že jí to mohl někdo udělat. Ke všem lidem se chovala tak mile a vždy byla vstřícná. Musel jsem zamaskovat svůj smutek. Řekl jsem, ať odvezou tělo do laboratoře a pečlivě ho prozkoumají. Nafotili jsme pár fotek z místa činu. Šel jsem zpátky do auta, abych si vzal klíče od domu, který byl

přes ulici. Šel jsem po schodech nahoru, a v tom dům vybuchl (BUUUUUUUUM). Spadl jsem na zem a zavřel oči. Když jsem je znovu otevřel a byl jsem v nemocnici. Koukl jsem se na sebe a měl jsem pár popálenin. Zvedl jsem se, a prvního člověka, kterého jsem viděl, byla Kim. Hned mi vyvolala úsměv na rtech. Jak mě uviděla, také se usmála. Přistoupila ke mně blíž a zeptala se mě, jak se cítím, jestli mám hlad, a tak podobně. Zeptal jsem se jí, jak je možné, že jsem v nemocnici, co se stalo. Pověděla mi všechno a ještě to, že jsem byl TŘI DNY V KOMATU. Hned jsem se jí zeptal, co všechno se stalo za ty tři dny, kdy jsem byl v komatu. Prozkoumávali celý dům, aby zjistili, co bylo příčinou výbuchu.

Příběh byl velmi zajímavý. Doma máme kocourka, který miluje kyselé okurky. Před odchodem do práce jsem zapomněl ty okurky skrýt. Kocour vyskočil na kuchyňskou linku a chtěl je sežrat. Sklenice byla samozřejmě uzavřená, ale kocourek je trošku přiblblý, začal do toho šťouchat a sklenice spadla na zem a rozbila se. Spadlo to přesně na plynové potrubí. Udělala se díra a začal odcházet plyn. Div, že kocourek přežil. Byl jsem velmi šokovaný, když jsem to slyšel, ale při tom jsem dostával záchvaty smíchu, kvůli němu. Jak mi to Kim dopověděla, šla zavolat doktory a říct jim, že jsem se již probral.

Doktoři mi sdělili pár informací. Říkali, že to se mnou není tak vážné, že se hojím velmi rychle a půjdu domů už brzy. Byl jsem velmi šťastný, když jsem znovu slyšel slovo domov, ale poté jsem si vzpomněl, že nikoho nemám a ani nemám svoje obydlí. Kim se toho všimla, a jakmile doktoři odešli, naklonila se ke mně a řekla mi : „, Neboj, můžeš bydlet u mě, jako za starých časů.“

Ano, kdysi ještě než jsem si koupil dům, jsem žil pár měsíců u ní a cítil jsem se tam velmi dobře. Bylo to super, tak jsme se vlastně stali kamarádi, nejlepší kamarádi. Přitom když jsme se viděli poprvé a ještě jsme zjistili, že budeme spolupracovat, tak jsme z toho nebyli moc nadšení. Nemysleli jsme si o sobě to nejhezčí.

O pár dní později mě pustili z nemocnice. Šel jsem se trochu projít, a najednou mě někdo praštil zezadu do hlavy. Omdlel jsem a spadl jsem na zem. Byla to taková rána a ještě k tomu to bylo tvrdou baseballovou pálkou (au, au). Probral jsem se v nějakém temném sklepě. Hned jsem začal křičet o pomoc, ale nikdo mě neslyšel. Najednou jsem slyšel, jak někdo vedle lapal po dechu. Nemohl jsem se otočit, byl jsem přivázaný ke sloupu. Najednou jsem ucítil, jak mi někdo sahá na ruku. Někoho mi to připomínalo, ale nevím koho.

„Kdo jsi?“

Začal jsem se vypyávat a hned podle první

odpovědi jsem věděl, že je to moje snoubenka. Byl jsem tak šťastný, že ji vidím, ale potom jsem si uvědomil, že ji přece někdo zabil. Uvědomil jsem si, že všechno je jenom sen. S křikem jsem se probudil.

Seděl jsem na gauči a okolo mě byli lidé, přesněji řečeno moji kolegové z práce. Zeptal jsem se jich, jak je možné, že jsem tady, když si pamatují, že mě někdo praštil do hlavy. Odpověděli mi, že mě viděli a přiběhli ke mně, ale nestihli dopadnout pachatele. Přemítal jsem si, jestli jsem mu náhodou neviděl do obličeje. Bohužel ne, chtěl jsem ho najít, myslím si, že mě praštil do hlavy stejný člověk, který zabil moji snoubenku. Člověk, který mi chce zničit můj celý život. Přemýšlel jsem, na kom mi ještě záleží, oba moji rodiče mi zemřeli při autonehodě, snoubenku už nemám a nad posledním člověkem, jsem se rozmyšlel velmi dlouho. Potom jsem si uvědomil, že je to vlastně Kim. Člověk, který mi vždy vykouzlí úsměv na tváři. Poslední člověk, na kom mi záleží. Jestli to ten pachatel ví, musím ji okamžitě ochránit. Nedovolím, aby se jí něco stalo jenom kvůli mně. Nemůžu u ní přebývat, zjistil by to moc rychle. Sbalil jsem si své věci zpátky a chtěl jsem vyrazit, ale najednou se ve dveřích objevila Kim. Hned se mě zeptala, kam jdu. Jednu věc, kterou na sobě nenávidím je, že neumím lhát. Řekl jsem jí, že jdu na procházku a samozřejmě mě prokoukla. Chtěla, abych jí vše řekl, a tak jsem to také udělal. Nerozuměla mi, nevěděla, proč to dělám, několikrát mi říkala, že se umí chránit sama. Věděl jsem, že to řekne. Když mi nedovolila odejít, musel jsem ji upozornit na pár věci, na které by si měla dát pozor. Moc jsem toho říkat nemusel, má stejnou práci jako já.

Jednou večer jsem měl telefonát od neznámého čísla. Zvedl jsem to. Z mobilu jsem uslyšel cizí hlas : „Přijď do lesa ve 23.00 hodin, máme spolu nevyřízené účty.“

„Co bys mi udělal, kdybych nepřišel?“

Místo odpovědí jsem uslyšel Kimin křik. Hned jsem se vyděsil. Tak on ji sakra napadl. Co udělám? Nic jsem ale nevymyslel. Ještě před koncem hovoru, jsem slyšel, jak Kim volá, abych nikam nechodil. Normálně ji poslouchám, ale tentokrát udělám opak. Nemůžu ji tam nechat, vše je moje chyba a nedovolím, aby kvůli mně zemřel další nevinný člověk. Odhodlal jsem se, nedbal jsem na to, jestli tam zemřu, nevdám.

Šel jsem teda v noci do lesa. Otočil jsem se za sebe a zahlédl jsem, jak se ke mně zezadu plíží postava a chce mě praštit. Naštěstí jsem stačil uhnout. Jak se mu to nezdařilo, vrhl se na mně, srazil na zem, svázal a odvedl mě do temného a tajemného sklepa. Uviděl jsem Kim, která byla přivázaná ke sloupu. Snažil jsem se zbavit vlastních pout, abych jí pomohl, ale ona na mě zakřičela a upozornila mě, že na mě někdo míří pistolí. Pomalu jsem otočil

hlavu a podíval se mu do obličeje. Poznával jsem ho, říkal jsem si, že jsem ho již někdy uviděl. A potom jsem si vzpomněl. Byl to George. Proč on? přemítal jsem si v hlavě. Uměl mi číst myšlenky. Uviděl můj obličej a hned se mě zeptal : „Vážně chceš vědět, proč tě chci zabít? Zde je odpověď. Kdysi dávno jsem byl s tvým otcem nejlepší kamarád, do té doby, kdy mi všechno přebral.“

„Co ti vzal či ukradl?“

„Dívku, kterou jsem miloval z celého srdce.“

„Proto zabíjíš všechny kolem, jenom, aby ses pomstil mně? Víš, že je to těžké, mně se to také stalo, jenomže jsem si našel někoho jiného.“

Po této větě jsem se podíval na Kim. Kim ničemu nerozuměla, nevěděla, proč se na ni koukám. Všechno jsem jí vždycky říkal, jenom jednu věc jsem jí zamlčel...

Pak se znovu ozval ten muž a řekl mi, že je to už sice 24 let a stále si nikoho nenašel, žádná dívka nebyla jako ona.

Bylo mi ho líto, ale stále jsem nechápal, proč kvůli tomu zabíjí lidi. To, proč mi vybuchl dům, je taky kvůli němu. Bylo několik minut ticho. Najednou jsem ucítil, že na mou hlavu je přitisknuta pistole. Kim měla uvázan přes pusku šátek, nemohla dýchat, a teď ještě měla u krku nůž. Nerozuměl jsem ničemu. Mozek mi vynechával. Měl jsem jen velký strach o Kim, o sebe jsem se v tu chvíli nebál. Chtěl jsem Kim zachránit, ale byl jsem bezmocný.

„Řekni mi pin toho bankovního účtu.“

Nejdříve jsem nevěděl, o čem to mluví, o jakém bankovním účtu? Poté mi všechno došlo. Kim je tady jako návnada, je tady proto, aby mě přinutili, abych jim řekl ten pin. Musím nějak zařídit, abych jim neřekl pin a současně nezabili Kim. Jsem policista, musel jsem vymyslet geniální nápad, ale na nic jsem nemohl přijít. Bylo to moc těžké. Strachoval jsem se o Kim, bál jsem se, že se jí něco stane, jenom kvůli mně. Potřeboval jsem zavolat našim kolegům, aby sem přijeli. Zatvářil jsem se, že budu spolupracovat, ale chci chvíli času. Muž se posadil stranou s tím, že mi dává pět minut. Měl jsem v kapse mobil. Podařilo se mi nenápadně zapnout GPS a vymáčknout nouzové číslo. Díky GPS kolegové zjistili, kde jsem a nic jsem nemusel říkat. Jenom jsem nevěděl, jako dlouho jim to bude trvat.

Pět minut vypršelo. Začali na mě zase křičet, abych jim to řekl nebo ihned zabijí Kim před mýma očima. Zpanikařil jsem. Potřeboval jsem pomoc... V duchu jsem se zoufale modlil, ať se něco stane. Uslyšel jsem houkačky... myslel jsem si, že to jsou policisté, jenomže jsem se zmýlil. Byli to členové jejich gangu převlečení za policisty, byli

Viděl jsem, jak se chystají zastřelit Kim, a tak jsem zaječel z plných plic PIN toho bankovního účtu. Nezabili ji, jenom mi řekli něco horšího: „Když tak, ko-ho tady vidíš, není Kim. Tu už jsme dávno zabili a tohoto člověka jsme jen přestrojili do jejích šatů. Věděli jsme, že budeš volat policistům, a proto jsme sem poslali naše lidi. Vše jsme měli promyšlené, nás jen tak neoklameš.“

Nemohl jsem tomu uvěřit, přelstili mě, nebyla cesta ven, neměl jsem, jak se říká, zadní dveře. Psychicky jsem se připravoval na to, že dneska zemřu. Nemohl jsem nic udělat, byl jsem v pasti. Znovu jsem uslyšel policejní houkačky. Tentokrát to ale byli opravdoví policisté, kteří mi zachránili život. Jak se sem dostali, když všechny dveře byly zamčené? Jsou to policisté. Jestli se jim něco rozbije či totálně zdeformuje, dostanou nové.

Vrátíme se k odpovědi. Dostali se sem a nevím, jakým způsobem prorazili zeď, která byla velmi tlustá a pevná. Jsem jim ale velmi vděčný. Musel jsem jim říct vše. Chtěl jsem zjistit, jak zabili Kim, jak ukrutné bylo to, co jí udělali. Pravdu jsem nezjistil.

Teď už uplynulo 7 let od té události a stále nevím, co si jí přihodilo. Každý den čekám, jestli mi náhodou nepřijde nějaká zpráva o tom, jak ji zabil. Uplynulo 7 let a stále neznám odpověď.

Je večer, připravuju k odchodu z domu, když najednou ucítím za svým krkem velmi horký dech. Otočil jsem se—a za mnou stál šklebící se George. Celou dobu jsem si myslel, že je mrtvý, neboť na místě, kde mne věznili, hned po té, kdy přijeli policisté, vybuchla bomba. Nevím, kdo ji nastražil, ale pár lidí bylo raněných, jeden se nenašel. Georg. nezabila. Mysleli jsme, že ho výbuch roztrhal. Jenomže on utekl, a proto se nenašlo jeho tělo...

V blízkosti své hlavy mám nůž a pistoli. Bylo jasné, co chce udělat. Natáhl si pistoli a ...

Bui Phuong Thao (Lili)

Zamyšlení nad stavem přírody

Nerada bych se zabývala skutečnostmi, jež jsou v povědomí všech a nejspíš by o nich každý napsal, kdyby mu bylo zadáno toto téma: Ano, máme krásnou, ačkoliv, nutno podotknout, z velké části betonem zalitou přírodu. Ano, je nutné třídit odpad, i když je pravda, že vidět tolik plastu v černých popelnicích je lehce demotivující. Samozřejmě, moderní technologie nám v mnohém pomáhají, věda zachraňuje životy, procento operací, které se v ve svém průběhu mění v pitvu, se stále snižuje díky poznání člověka. To všechno je beze sporu pravda, ale...

Ještě před pár desítkami let lidé proháněli na pastvách krávy a ráno vybírali vajíčka od svých slepic. Žili v souladu s přírodou a využívali vše, co jim nabízí.

Dnes mám takový pocit, že snad mladší děti většinou ani neví, kde se vlastně berou vejce nebo mlé-

Míst, která jsou ještě nenarušená lidskou činností u nás už mnoho není...

ko a možná by nás dokonce přesvědčovaly, že mléko je z obchodu a v té krabici tak, jak je, se prostě „stane“.

Dnešní děti nepasou krávy. Dnešní děti surfují... Nikoli však na vlnách moře, nýbrž na vlnách internetu. Zdá se, že je to baví. Že jsou šťastné a zapálené pro věc. Jenže ve výsledku je v dnešní době mnohem více psychicky nemocných lidí, než tomu bývalo v letech minulých. To je evoluce.

Při celodenním vyseďování u počítače člověk často zapomene i na základní biologické potřeby, jako je třeba spánek, obživa nebo krátké protáhnutí ztuhlých zad. Tohle s námi udělal pokrok doby? Už ani nevíme, jak se k sobě samému chovat a neznáme priority. Nevšímáme si krás světa.

Dnešní člověk už není to, co býval. Odtrhnul se od toho, co je mu nejpřirozenější a sice od matky přírody. To slovo „matka“ se mi tam neobjevilo náhodou. Kde se zrodil člověk? Kde vzniknul? Správně, v přírodě. Tam venku, za okny, kde se ocitáme jen na cestě do nákupního centra a zpět domů. Přesně z toho místa, od kterého nás dnes dělí zdi domů či karosérie auta pocházíme. To je matka nás všech. Izolovali jsme se od světa, kterému vděčíme za náš vznik a myslíme si, že jsme něco dokázali. Že nám snad možná bude i líp. A je nám líp?

Je to stejné, jako kdybychom vynalezli způsob, jak žít bez srdce. Budeme si připadat jako vítězové nad přírodou, ale ve skutečnosti se jen obereme o něco tak magického a krásného, jako je jeho tlukot.

Oddělili jsme od sebe přírodu, abychom se měli lépe a možná právě proto se máme o tolik hůře, než tomu bývalo kdysi. Vyrvali jsme si srdce z těla a pokoušíme se žít bez něho, ale místo výhry cítíme jen, jak nám dochází dech...

Šárka Rubášová

Co si představím, když se řekne: PŘÍRODA

Snad každý z nás si představí pod pojmem příroda krajinu. Stromy, řeku, louky. Čistý vzduch. Když se nadechnete tohoto vzduchu je málo pravděpodobné, že vdechnete něco špatného. Ve velkých městech, kde jsou továrny nebo elektrárny, je vzduch často zkažený a může uškodit našemu zdraví.

Krajina to je i klid a samota. Pro introverty, lidi, kteří jsou uzavření a spíše se zdržují ve světě svých představ a fantazie je krajina jejich druhým domovem. Přestože také rádi tráví čas se svou rodinou nebo přáteli, jsou někdy raději sami se sebou. Příroda je pro to přímo ideálním místem. Nebo se najdou nějaké výjimky?

Prostor a prázdnota. Co tím mám na mysli? Každý z nás se občas vrací domů ze školy s průšvihy, s napomenutími či důtkami nebo se špatnými známkami. Dospělí zase chodí z práce s nedokončenými papíry a mají plnou hlavu starostí. Mají problémy v práci, jejich děti jsou nemocné nebo se špatně učí, některé trápí dluhy, nezaplacené splátky apod.

Když přemýšlíme o svých chybách a problémech, většinou se nám z toho až motá hlava. Nevíme, co dřív, škaredé myšlenky nás dusí. Když ale ležíme v trávě a nad hlavou nám plují mraky, není možné přitom mít zacuchané myšlenky. Lépe najdeme nějaké řešení a problém se nezdá tak hrozný. Pokud přemýšlíme, jak se dostat z problémů a hledáme nějaké řešení, nelze přitom pobývat na rušném místě. Někde na klidném tichém a čistém místě jako je volná krajina, můžeme myslet přímo. Máme své myšlenky uspořádanější. Při přemýšlení nemusíme řešit, kdo a proč zrovna vedle křičí, co se děje na ulici, kdo vám to zase volá a co po vás chce, a tak dále.

Cesta lesem je jiná nežli chůze po rušném chodníku, kde do vás strkají lidé nebo po asfaltové silnici, kde vás ohrožují auta a kde není nic, co by nás osvěžilo, když slunce pálí. V lese, kde podél cest rostou vysoké stromy, nám bude příjemněji, protože stromy dávají nejen chladivý stín, ale produkují kyslík. To znamená, že i když venku bude nehorázně horko, les je schopen nás ochladit a osvěžit. Ozdobami na cestě pak jsou šišky a voňavé větvičky, které leží všude kolem. Mohutnými korunami stromů prosvítají paprsky slunce. Po delší chůzi můžeme zahlédnout protékající úzký potůček. Jeho cesta se klikatí loukami a lesy, až se nakonec vlévá ladně do řeky. Ta dále teče, je už mnohem širší, protéká někdy různými zeměmi, až se celá rozplyne v moři... Je to krásné, jenže každá pohádka má svojí zápletku. V přírodě probíhá všechno tak, jak má do té doby, než se změní počasí. Najednou je tady bouřka, silný vítr a dešť. Vichřice je schopna proměnit celé to krásné prostředí

v něco, co by si snad nikdo z nás nikdy nedokázal představit. Stromy, které zde až posud stály celá léta, se zlomí jako párátko a po nich v zemi zůstanou už jen smutné holé pařezy, na kterých je možné pozorovat letokruhy.

Ale horší než vichřice, bouře a tsunami jsou pro krajinu někteří lidé... Kácení lesy, znečišťují vzduch i vodu... V našich zemích, myslím Evropu nebo i Asii, si lidé zatím moc necení vody. Přitom pitná voda hlavně v afrických zemích přestává být dostupná. Je stále vzácnější. Lidé, kteří tam žijí, trpí žízní. Mnoho lidí u nás to možná ani neví. Kdo si uvědomím, kolik vody vyplýváme teplou sprchou, dlouhou koupelí, spláchnutím záchodu nebo jen umytím rukou?

Ve velkých obchodech dostáváme igelitové tašky. Děti dostanou svačinu zabalenou v igelitovém sáčku, dají ji do igelitové tašky a vyrazí s ní na školní výlet. Kolem dvanácté hodiny se posadí někde blízko lesa a rozbálí si svoji svačinu. Jídlo snědí a pytlík zahodí. Ta taška je lehká a vítr ji odfoukne do nejbližšího lesa. Zachytí se za nějakou větev a bude vlát ve vzduchu. Potrvá hodně let, než se plast rozloží. Takové tašky a sáčky taky končí v řece, v moři. Jsou nejen ošklivé, ale škodí. Proto se už některé země rozhodly proti tomu něco dělat. Zavedli papírové tašky, které nijak neuškodí životnímu prostředí.

Je toho hodně, co mne napadá, když řeknu: příroda. Nakonec bych ráda napsala to, že jsem ráda za ty lidi, kteří se snaží dělat něco, aby se příroda neničila. A musím taky říci, že když jsem tohle zamyšlení psala uvědomila jsem si, kolik vody zbytečně vyplývám a kolik pytlíků jsem nechala volně odletět ve větru. Už to dělat nebudu.

Lili Nguyen

Dovede si představit, jak to vypadá, když taková pěkná zákoutí u vody „ozdobí“ igelitky a plastové lahve?

*Z veršů napsaných současnou redaktorkou i bývalými—redaktorkou
a redaktorem našeho časopisu Prostor*

JSEM...

Jsem půda,
v níž vzrůst jen jediná
může květina.

Ty rosteš ve mně,
Tys můj krásný květ,
Já jako půda, tvá země,
A ty jsi jen můj svět.

Jsem přistávací plocha,
Jen jedno letadlo může se snést.

Ty jsi mé letadlo,
Můj důvod k odletu,
Nechápu, co mě to popadlo,
Však zítra letíme na jinou planetu.

Já jsem tvá dráha,
Jež vzdát se tě zdráhá,
Chci být tvá drahá.

Jsem sklenice
A stačí vody jenom trocha,
Však to živá voda jest.
Ty jsi má voda,
živá a čistá,
naplň mě, prozrad' mi,
co osud chystá.

Jsem kniha,
Do které psát lze jen jedním perem.
Jak v knize čti ve mně,
Piš do mě náš příběh,
Zda vypadá nadějně
A kolik zbývá dní,
Než se osud naplní.

Jsem v těle srdce,
Jen nevím v kterém.

S pouhým pohledem na tebe,
Srdce mi buší v těle,
Však i když buší, není celé.
Ta druhá půlka
V tobě se skrývá,

A ve mně klíčí
Naděje snivá.

Jsem zámek
A tys můj klíč.
A další klíče at' jdou pryč.

Šárka Rubášová

TAM ZA MLHOU

Tam za mlhou,
kde obrysy halí dým,
tam za mlhou,
kde dávám sbohem nadějším.

Tam za mlhou,
kde nemám zdání, jestli spím,
tam za mlhou,
kde oheň zpívá závějším.

Tam za mlhou,
kde dech se stává uměním,
tam za mlhou,
kde pointu se nedozvím.

Tam za mlhou,
kde okno není zamčeným,
tam za mlhou,
kde člověk není zatčeným.

Tam za oknem,
kde mlha padá ke dveřím,
tam za dveřmi,
kde stačí, že uvěřím.

Tam chci být.

Anna Vondráčková

Nezáleží, co chci já

To, co chtějí oni, to si prosadí a já tu budu zatím
jenom sedět sám.

Přemýšlet nad tím, že jsem mohl být, kde oni,
přemýšlet nad tím že jsem mohl mít, co chtěl jsem
já.

Kývnout na nabídku a žít ve strachu jak oběť, ale..

Dostat, co jsem chtěl. No a nedřít se už z kůže.
Jedním luskem prstů dostat se až na vrch, brácho,
není lepší pocit, než koukat se na lidi až z mraků.

Eh, prý to není ani sen

Prý je to pocit, jako když přichází další den,
prý jako kdyby ses narodil ještě jednou, ale věděl
toho víc, a lidi kolem sednou.

Neznám slova „Mám tě rád.“

Bud' je tu láska nebo necháš mě, at' hraju sám
Bud' je tu láska nebo nenávisť a v očích hoří pla-
meny, Co říkají, že lepší je se držet dál

Filip Skribek